

OKOLNY (4) ai

Oba o jasne.

sg m [I okolnym.] ◊ L okolnym (1). ◊ [n N okoln(e).] ◊ pl N m pers okolni (1). ◊ G okolnych (1). ◊ L okolnych (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII (z Cn) – XVIII w.

1. *Znajdujący się lub mieszkający w okolicy, na sąsiadującym, otaczającym terenie; circularis Cn (3) : A oni [lud żydowski] niocz innego nieprofili, iedno aby ie przy ich pirwżich prawiech zořtawił, to wczyniwży, do ich okolnych miařt iechał. BielŻyw 157.*

Wyrażenia: »okolni ludzie« (1): bo mieli ten obyczay wżyřcy okolni ludzie/ że tego dnia do iuż miánowanego miářtá fie zchadzáli/ á ten dzień wefele řwięćili. HistRzym 22.

»okolne ziemie« (1): rácz tho wiedzieć/ że w řwey źiemi y w okolnych zořtawiłem przyiaćiele y nieprzyiaćiele HistRzym 15.

2. *Otoczony fortyfikacją (1) : ZA prořbą Pořłów Woiewódtwá Nowogrodzkiego pozwalamy tám tym obywatelom mur řtáry w okolnym Nowogrodzkim Zamku/ y wieżę řtárą nád řtudniá leżącą oprawić SarnStat 1029.*

3. *[O kształcie zbliżonym do koła:*

Wyrażenie: »schod okolny« = kręcone, ślimakowate schody: et per choceam ascendebant (in medium cenaculum) a řchodem okolnym^m wřtepowaly chodzili na pořzedny ganek TomZbrudzBrul 3.Reg 6/8.]

Cf OKOLICZNY

LWil (i KŁ)